

Sárdi Fülöp Feleségével

Ez én vagyok a feleségemmel, Adival a telkünkön, Tahiban. A kép 2000-ben készült, sajnos 2002-ben meghalt a feleségem.

Amikor a háború után a munkaszolgálatból hazaérkeztem Budapestre május 10. és 15. között, valamikor második-harmadik nap kimentem a Steinerékhez. Ottan teljes rumli volt, de ami a lényeg, érdeklődtem, kik vannak, kik léteznek. És többek között mondták, hogy ők tudják, hogy a Gininek, a Laci feleségének a barátnője, az Adi a Tükrössyéknél dolgozik. És akkor én onnan kimentem a Tükrössyékhez, hogy hát mégis, hogy valakivel legyek -- és ez pont május 15. volt, Adi születésnapja. Fiatalok voltunk, örültünk egymásnak, összejöttünk. Ez volt májusban, és szeptemberben összeházasodtunk. Adi szülei abszolút befogadók voltak. Az esküvőn nem volt ott senki, csak a tanúink. Utána nem mentünk el még vacsorázni sem, hanem beültünk egy eszpresszóba, és ittunk egy kávé. Ez volt az ünneplés.

Na most a lakás problémás volt. Én hirdetés útján jutottam egy lakáshoz, egészen véletlenül pont abban a házban volt, amiben Adié is laktak. És akkor a Hedi, Adi drága nővére, aki tulajdonképpen egy kicsit anyukája is volt, hiszen volt köztük majdnem tizenöt év, felajánlotta, hogy ők lemennek a szülőkkel ebbe a kisebb lakásba, egyrészt azért, mert nekik a kisebb is elég, és nekünk ugye -- a Mari és akkor mégis fiatal házasok, legyen egy külön szobája a Marinak, a cselédszoba volt az övé.

Már házasok voltunk, és akkor volt egy ilyen divat, hogy magyarosítani a nevet. És a Steinerék -- Laci elsősorban, az öregek nem változtattak, de a Gini meg a Laci meg a fiuk, Gábor megváltoztatták a nevet. S akkor többféle név fölmerült. Mi elsősorban a Ságít választottuk, és akkor a Laci az kész helyzet elé állított: Steinerek voltunk, most legyünk Sárdiak. Te is legyél Sárdi, én is Sárdi vagyok. S akkor Sárdiak lettünk

A zsidósággal nem foglalkoztunk a háború után. De a gyerekek tudták, hogy zsidók. Mi beszéltünk erről. Nem tudom már, mikor, de ők tudtak róla, hogy zsidó származásúak. Sőt, az Adi őseiről is

tudták. Ez egyértelmű volt, hogy honnan származunk, de mi nem tartottunk semmiféle zsidó dolgot. Még a családi házban, gyerekkoromban volt gyertyagyújtás meg ilyesmi, de nálunk semmi soha nem volt. Föl sem merült bennem, hogy zsinagógába menjek. Ez le lett véve napirendről, amikor úgy határoztam, hogy nem állok bosszút. A karácsony ünneplését Adi a családi házból hozta. Semmit nem szóltam. Örültem, hogy van olyan, amikor szeretet van, ajándékozni lehet és örömet okozni. Ez volt az én filozófiám. Úgyhogy ugyanúgy a születésnapot is megünnepeljük.

Mi két részben voltunk szabadságon. Két hetet vettünk ki nyáron, akkor mindig a gyerekekkel és sátorral és csónakkal, vagy Verőcén, vagy Pilismaróton, vagy valahol voltunk sátorozni két hetet. Voltak olyan baráti kapcsolataink, akik ugyanoda jöttek sátorozni, hogy a gyerekeknek legyen játszópartner. Atlétikai verseny, úszóverseny, ugrás, ez, az, amaz, mindenfélét csináltunk. A második szabadság a gyerekek nélkül volt, télen, és akkor csak ketten voltunk. Akkor mindig mentünk síelni vagy Dobogókőre, vagy Sopronba, vagy Galyatetőre. Az is két hét volt. A gyerekeknek az volt a nyaralás, hogy a Római-parton voltak a nagyival egész nyáron. És minden este kimentünk a Rómaira, és együtt voltunk. És reggel mentem el munkába és Adi is.

Rengeteget jártunk operába és színházba. Gyerekkoromban tanultam hegedülni, mert a szülők ezt akarták, de semmi affinitásom nem volt a zenéhez. Adinak annál inkább, ő engem belevitt, és eljutottam odáig, hogy jól éreztem magam a hangversenyeken. Persze nekem az volt a fontos, hogy az előadás maga színvonalas legyen, tehát az előadóművész személyisége és az előadómódja. Rendszeresen jártunk, és Adi nekem minden alkalommal magyarázta, hogy mire figyeljek, hogy nézd meg a technikáját a zongoránál, nézd meg, hogy milyen vonóvezetése van. A Zeneakadémiára, ha valami jó dolog volt, mindent elkövetett Adi meg a Hedi, hogy legyen jegy. És meg kell mondanom, hogy én is élveztem. Hozzá lehetett készülni, felöltöztünk rendszeren. Operabérletünk is volt nagyon sokáig. És azért mondtuk le, mert sok olyat tettek bele, ami nem volt benne a programban egyrészt, másrészt pedig olyan modern felfogásban kezdtek játszani. Erre is elsősorban Adi hívta fel a figyelmem, hogy ennek semmi köze már nincs ahhoz a tradícióhoz, amit annak idején az ember megismert. És ezért lemondtuk, és megállapodtunk, hogy esetenként, ha van valami jó előadó, akkor elmegyünk, és azt megnézzük.

Annak idején egymás után jöttek a szállodák, és minden új szállodába elmentünk egy délelőtt, hogy beülünk, iszunk egy kávé, megnézzük, milyen szép. Vacsorázni nemigen jártunk el, csak ha valami esemény volt, születésnap vagy valami volt, ha a gyerekeknek volt valami, inkább akkor. Megengedhettük magunknak anyagilag, és meg is engedték.